

**Управління культури Вінницької облдержадміністрації
Вінницька обласна універсальна наукова
бібліотека ім. К.А.Тімірязєва**

Василь Циганюк – подвижник на ниві культури

Вінниця, 2003

«Завжди в усіх народів, які мріяли про своє національне самоствердження, стартовим майданчиком для виходу в духовний космос була національна культура».

Василь Циганюк

91.9:71

Ц58

Василь Циганюк – подвижник на ниві культури: [Бібліогр. вид.] / Уклад. Г.Авраменко, О.Кізян; Вступ. ст. “Серцем відданий культурі” В.Сторожук; Вінниц. ОУНБ ім. К.А.Тімірязєва. – Вінниця, 2003. – 40 с.

У виданні відображено основні етапи життя, наукову, педагогічну, культурологічну діяльність нашого земляка, заслуженого працівника культури України Василя Федоровича Циганюка, який вносить вагомий вклад у відродження та розбудову української культури, зокрема на Вінниччині. Бібліографічний покажчик дає відомості про публікації В.Ф.Циганюка в періодичних виданнях, окремі його твори за період з 1977 по 2003 р. та літературу про його життя і діяльність.

© Вінницька обласна універсальна наукова бібліотека
ім. К.А.Тімірязєва

Серцем відданий культурі

Ім'я Василя Федоровича Циганюка, директора обласної універсальної наукової бібліотеки ім. К.А.Тімірязєва, заслуженого працівника культури України, кавалера ордена Святого Нестора Літописця, широко знане в культурно-мистецьких колах Вінниччини. Йому довіряють найважливіші концерти, що проходять на обласних сценах, до нього за допомогою і порадою звертаються фахівці культури з усіх районів. А коли аматори і професійні колективи області виступають зі звітними концертами у столиці, без нього просто-таки не обійтись.

У Василя Федоровича багато друзів, однодумців і послідовників. Тож найбільшою насолодою він вважає щире, невимушене спілкування у дружньому колі, де можна пригадати кумедні житейські історії, сказати гарне слово про тих, кого з тієї чи іншої причини немає поруч, і, таким чином, залучити і їх до гурту. У нього, як і в кожного митця, вистачає заздрісників і недоброзичливців, але ї вони безсилі спростувати істину, що В.Циганюк – талановитий режисер, здібний організатор і мудрий керівник. І прихильники, і противники одностайні в одному: він – людина кипучої вулканічної діяльності й, наче магніт, притягує до себе інших.

Кажуть, аби краще зрозуміти митця, потрібно (бодай подумки) звернутися до його витоків, коренів його роду, походити стежками його дитинства, попити води з його криниць і послухати пісні його земляків. Колискою нашого ювіляра було мальовниче село Станіславчик Жмеринського району, де він з'явився на Божий світ 15 червня 1948 року в родині колгоспників Федора Григоровича та Євдокії Яремівни Циганюків. Дитячі враження – найяскравіші, найнезабутніші, навіть події всіх

наступних років і десятиліть не можуть затьмити їх у пам'яті. У хвилини одкровення Василь Федорович згадує важке повоєнне дитинство. Та перед очима постають не злигодні й нестатки, а все те гарне, світле і добре, що й досі сонячним промінням зігріває душу.

Рідна хата (с. Станіславчик Жмеринського району)

І радість, і сум огортають його, коли розповідає про старшу сестру Олену, якої, на жаль, вже немає серед живих. Оленка була вихователькою для малого Василька. Вона знала багато пісень і дуже гарно співала. До сестри часто прибігали галасливі подруги. Збившись у гурточок, дівчатка разом робили уроки. А потім Оленка брала з полиці книгу, і школярки читали її в особах. Скільки тих заповітних книжок було перечитано в батьківській хаті! Незмінним слухачем цих імпровізацій завжди був Василько. Схиляючись над зачитаним «Кобзарем»,

дівчатка рясно росили його сльозами. Хлопчина теж не відставав од них. Хоча і сам не знав, кого йому було більше жаль, чи то Шевченкових героїнь, чи юних акторок, які аж захлинались від плачу. Тож не дивно, що в такому оточенні й сам швидко і залюбки навчився читати. А що був здібним і допитливим, то став найактивнішим читачем сільської бібліотеки. Йому завжди давали стільки книг, скільки міг донести. Ще охоче брав участь у всіх літературних заходах, що проводились у бібліотеці. Повернувшись додому, повторював ці дійства з малими друзями, доки не було батьків.

Перші кроки на сцені БК (с. Станіславчик)

Прокручуючи плівку життя, Василь Федорович захоплено відзначає, який слід у дитячій душі залишили народні обряди, а надто – весілля і родини. Старші сестра і брат просили батьків, аби не брали Василька з собою в гості, бо він там починав співати разом із дорослими.

Любив ходити з батьками до церкви, де зачаровано споглядав за всіма діями. Ще з дитинства вважає себе віруючим, хоч і не може сказати, що відданий Богові повністю.

Услід за улюбленим письменником Іваном Стаднюком, з яким, до речі, був особисто знайомий, Василь Федорович повторює, що люди – не ангели. Може, через те не терпить моралістів і святош.

Інтерв'ю у ветеранів праці Перед виступом агітбригади
(С. Чернівці)

Станіславчик знаходиться в семи кілометрах від райцентру і залізничної станції. побувавши в багатьох великих містах, Василь Циганюк чи то жартома, чи то всерйоз називає Жмеринку, яка готується відзначити свій перший столітній ювілей, столицею європейських залізниць. Тоді ж, у босоногому дитинстві, залізнична станція вабила до себе. Там було безліч потягів, а на перон виходили чудернацько одягнені люди і говорили «не нашому». Наслідуючи чужинців, дітлахи, серед яких

неодмінно був Василь, щось белькотіли між собою, вдаючи, ніби розмовляють іноземною мовою. Потім бігали до євреїв, яких тоді було багато у Станіславчику, і також перекривляли їх, аж поки не дізналися батьки і кривлякам не перепало на горіхи. Згодом ті ж євреї подобались більше, ніж родичі. Вабили їхні весілля, кухня з різними ласощами, увага до сільських дітлахів. Навчаючись у школі, подружився з однолітками з єврейських родин, познайомився з їхніми родинами. Тому і тепер звуки єврейських мелодій доводять його до сліз. Манили до себе й цигани, які частенько приїздили в село і розміщували свій табір майже в центрі, біля клубу. Чи то колоритною мовою, чи яскравим вбранням, чи запальними танцями й піснями. А може, тому, що мав прізвище – Циганюк?!

У школі вчився добре, хоч і не був відмінником. З відстані літ із вдячністю повторює, що знання, які тоді дали мудрі вчителі, не можна порівняти ні з чим.

Закінчивши в 1966 році Станіславчицьку середню школу, Василь Циганюк працював художнім керівником у сільському Будинку культури. Наступного року склав іспити до Харківського державного інституту культури, який закінчив заочно у 1972 році, отримавши фах режисера. Одночасно з серпня 1968 по листопад 1972 року був режисером народного самодіяльного театру і директором Чернівецького сільського Будинку культури (тоді Могилів-Подільського району). Після проходження військової служби Василь Федорович повернувся до Могилева-Подільського і був призначений на посаду режисера народного театру. Однак у місті над Дністром він довго не затримався.

3 січня 1974 року в житті Василя Циганюка розпочався «тульчинський період», який тривав 18 років, цікавих, творчих і плідних. Отож, тульчинці й досі

небезпідставно сперечаються зі жмеринчанами, кому ж він належить більше.

Засідання клубу „Орфей” веде В.Циганюк (м. Тульчин)

Овіяний славою Тульчин з його архітектурними пам'ятками – особлива віха в житті В.Ф.Циганюка. Спочатку працював викладачем у культосвітньому училищі, з березня 1975 р. – завідуючим відділом культури райвиконкому. У січні 1979 р. запропонували посаду директора культосвітнього училища. Не вагаючись, погодився і присвятив справі виховання молодих спеціалістів 13 років. Нині немало працівників культури не лише в області, а й в усій Україні називають себе Циганюковими учнями. І в прямому, і в переносному значенні.

Зі студентами в Каневі

Творче ставлення до роботи було належно поціноване – в 1986 році йому було присвоєне почесне звання «Заслужений працівник культури України».

У Тульчині Василь Федорович мріяв відбудувати занедбаний палац Потоцьких. Він досліджував вітчизняні та зарубіжні джерела про родину відомого магната. Результатом копіткої роботи стала книга «Нещасні щасливі: Маловідомі сторінки з життя Тульчинського двору» (1991).

З червня 1992 року В.Ф.Циганюк працював першим заступником начальника управління культури, ще два роки – радником представника Президента у Вінницькій області.

За перші 50...

Коровай від Тульчина

Вітальне слово бібліотекарів

Вітання улюбленого онука Павлика

З вересня 1994 по грудень 1997 року Василь Федорович пов'язав своє життя з Вінницьким літературно-меморіальним музеєм Михайла Коцюбинського. У творчості письменника-класика знаходив багато думок, які були сучасними. А може, Коцюбинський був близький Циганюкові ще й тому, що в дитячі роки жив у його рідному Станіславчику?!

Продовжуючи славні традиції своїх попередників, він робив усе, аби не заростала стежка до оселі Сонцелюба. Його стараннями було зроблено капітальний ремонт меморіального будинку. Він бив на сполох, коли навесні 1997 року у зв'язку з фінансовою скрутою на дверях музею збиралися повісити замок. У виставочній залі музею відбувалися різноманітні вечори, вернісажі, презентації книг. До 70-річчя музею вийшов путівник «Музей-садиба Михайла Коцюбинського», відповідальним редактором

якого був В.Циганюк. Він же у співавторстві зі своїм учнем Юрієм Гуменюком видав дослідження «Народознавчі мотиви у творчості Коцюбинського».

У вільні хвилини сідав під віковичними липами, які пам'ятали молодого Коцюбинського, а коли ставало нестерпно важко, відкривав томик Михайла Михайловича і вслід за ліричним героєм повторював: «Життя безупинно і невблаганно іде на мене, як хвиля на берег. Не тільки власне, а і чуже. А врешті – хіба я знаю, де кінчається власне життя, а чуже починається? Я чую, як чуже існування входить в моє, мов повітря крізь вікна і двері, як води притоків у річку. Я не можу розминутись з людиною, я не можу бути самотнім».

Так, він теж не може бути самотнім. Навіть, коли пробує усамітнитись, його розшукують, кличуть на допомогу.

У грудні 1997 р. В.Ф.Циганюк повернувся до обласного управління культури на посаду заступника начальника. Як подвижник на культурній ниві, не раз доводив, що велич нації – в її культурі.

Він порушував болючі питання виживання культури у сучасному житті, підвищення рівня кваліфікації культпрацівників.

У червні 1999 року Василю Федоровичу Циганюку випала честь очолити Вінницьку обласну універсальну наукову бібліотеку ім. К.А.Тімірязєва. І тут він докладає всіх зусиль, аби одна з найкращих книгозбірень України поповнювалася усіма новинками, використовувала нові технології. На сьогодні бібліотека змінює свій імідж. Це один із найдемократичніших закладів. Вона працює не лише на сучасне, а й на майбутнє, бо понад 75 відсотків користувачів бібліотеки – молодь віком до 30 років.

З квітня 2001 по вересень 2002 р. Василь Федорович був режисером-постановником, стажистом

Всеукраїнського державного Центру фестивалів та концертних програм. Йому пощастило працювати з Борисом Георгійовичем Шарварком.

Як талановитий режисер В.Циганюк брав участь у постановці вечорів Героя України, композитора Олександра Білаша, повного кавалера орденів княгині Ольги, Березині української пісні Раїси Кириченко, поета-академіка, нашого земляка Миколи Луківа, відомої співачки Євгенії Мірошниченко. Він був причетним до музичного фестивалю «Слов'янський базар – 2001», фольклорного свята «Лесині джерела», урочистостей з нагоди 10-річчя незалежності України, 950-ліття Печерської Лаври. З тих же свят, які він провів останні роки в області, слід відзначити святкування 400-ліття Тростянця (1998), 600-річчя Бару (2001), 500-річчя Чечельника (2000), «2000 секунд із жінкою» (2000).

В.Циганюк належить до тих людей, яких називають трудоголіками. Його кредо: «Робота – це життя, а життя – це робота». Піднімається він о 5 ранку і каже жартома, що хоче, аби всі були вже на роботі. Тому і у вихідні, і в свята його можна застати в бібліотеці, де він переглядає нові книги чи обдумує

сценарій нового дійства. Василь Федорович переконаний, що бібліотекар – це не професія, а стан душі. Бібліотеку ж називає храмом, де знаходять прихисток ідеї великого і малого, бідного і багатого, християнина, мусульманина і юдея.

У душі він – поет, у житті – драматург, у мистецтві – трагік. Тому душа його інколи плаче за втраченими надіями, загубленими ідеями, незавершеною любов'ю.

Хочеться побажати Василю Федоровичу Циганюку, аби він ще довго-довго топтав подільські рясти, зігрівав теплом своїх рідних – дружину Світлану, дітей Наталю і Віталія, внука Павлика. Щоб він провів багато блискучих

заходів, а «Тімірязєвка» під його керівництвом стала найкращою в Україні. Стимулом же до нових пошуків і натхнення нехай стане приємна звістка, яка сьогодні на вустах у багатьох вінничан. Підведено підсумки першого в області конкурсу «Людина року». В.Ф.Циганюк удостоєний цього почесного титулу в номінації «Діяч культури і мистецтва».

Валентина Сторожук,
*член Національної Спілки письменників України, лауреат
Всеукраїнських літературних премій ім. Михайла
Коцюбинського та Євгена Гуцала*

В.Ф. Циганюку

*Вам би німба – довкруг голови!
Дифірамба високого стилю...
Та відомо: єлейцини Ви
не сприймаєте, пане Василю.
Тож від щирого серця скажу
на простих, по можливості, нотах:
перейшли Ви життєву межу,
як годиться, в ділах і турботах.
Треба мати і сил, й доброти,
і потрібна духовна жагота, –
щоб уперто культуру тягти
із багниська, немов бегемота.*

*Скільки різних конфліктів, химер,
сцен, характерів ждуть режисури!
Ви по суті своїй – режисер
на кону обласної культури.*

Все майстерно і все доброхіть.

*Не втрачають напруги куліси.
Тож держайте, працюйте, творіть!
Вам далеко іще до завіси.*

*Не складайте зневірених рук.
Хай ще довго ізвечора, зрана,
як в Олійника "Де Циганюк?" –
Вас шукають, неначе Івана.
Я не мрійник. Та вірю-таки,
ї не зневірять реальність похмура:
доки є у нас Циганюк,
доки житиме наша культура!*

Анатолій Бортняк

В.Ф. Циганюку

*О, як нас часто допіка вогонь
Його думок невтомно-роботящих!
Та, все-одно, ми любимо його,
Самі того не відаючи, за що,
Чи за його насмішкуватість? Чи
За вдачу, непокірно українську?
За те, що і тепер за ним Тульчин
Сумує щиро в парі з Коцюбинським?
Чи за химер незвідані шляхи,
Що обертають в свято кожен будень?
А швиди за все, за те, що він – такий.
Такий, як є. А іншого – не буде.
Його душа – з металу і вогню.
І він, дивись, не так вже й фігурально.
Бо й прізвище у нього – Циганюк –
Кавказько-мандрівничо-театральне.
Так мало статись у його житті,
Так на роду написано від Бога,*

*Що обирає він шляхи оті,
Де лиш неспокій творчий і тривоги.
Отож, нехай життя мільйони чуд
Дарує Вам, щоб Ви до них не звикли!
Нехай, Василю Федоровичу,
Вам доля усміхається довіку!*

Тетяна Яковенко

*Він, як Везувій, цілі дні кипить,
Тож устигає справ зробить немало.
І хоче, щоб навколо вирувало
Усе й не затихало ні на мить.
Він, як магніт, до себе притяга
Не тільки місто – область, Україну.
Нема його фантазіям упину.
Звідкіль у нього витримка така?
З якого джерела бере він силу,
Щоб інших запалити, надихнуть?
І як це він встигає завжди бути
Тим океаном, що не знає штилю?
Він повен творчих задумів і мук.
На те й Василь, На те і Циганюк.*

Валентина Сторожук

Музею М. Коцюбинського – 70

Вітання його директору

На семінарі бібліотечних працівників області за участю представників Міжнародного фонду „Відродження”

Презентація в ОУНБ ім. К.А. Тімірязєва сайта обласної Народно-демократичної ліги молоді за участю В.Пустовоїтенка, Ю.Іванова, С.Татусяка (Вересень, 2000)

Бібліографія публікацій В.Ф.Циганюка

«Я одержую насолоду, коли тихо в кімнаті, не чути телефонного передзвону, а перед тобою – чистий аркуш паперу, ручка. І мереживо думок у голові...»

В.Циганюк

Книги, статті, виступи

Імені Леонтовича: [Про самодіял. хор. капелу ім. М.Леонтовича Тульчин. РБК] // Соц. культура. – 1977. – № 12. – С. 38-39.

Кроки, що радують: Тульчин. культосвіт. уч-щу – 50 років // Зоря комунізму. – 1980. – 20 трав.

Причетність до прекрасного: [Про Тульчин. культосвіт. уч-ще] // Вінниц. правда. – 1981. – 21 берез.

Культармійський вересень: [Про роботу Тульчин. культосвіт. уч-ща] // Культура і життя. – 1984. – 2 верес.

Дякують люди: [Про Тульчин. культосвіт. уч-ще] // Комс. плем'я. – 1985. – 6 черв.

Першокурсник одержує призначення: [Про досвід зв'язків Тульчин. культосвіт. уч-ща з госп-вами обл. у цілеспрямован. розподілі випускників] // Культура і життя. – 1986. – 4 трав. – С. 2.

Реалізують творческий потенціал: [Про орг. самоуправ -ління учнів в Тульчин. культосвіт. уч-щі] // Сред. спец. образование. – 1988. – № 10. – С. 30-31.

"Червона калина": [Про фольклор.-етногр. ансамбль Тульчин. культосвіт. уч-ща] // Вінниц. правда. – 1990. – 23 берез.

Нещасні щасливі: Маловідомі сторінки з минулого життя Тульчин. двору. – Вінниця: Ред.-вид. відділ по пресі, 1991. – 28 с.

Потрібен професіонал: Уч-ща культури: на магістралях перебудови: ["Круглий стіл" за участю працівників М-ва культури України та викладачів ряду уч-щ системи М-ва культури. Серед учасників: В.Ф.Циганюк – дир. Тульчин. уч-ща культури, С.В.Гарбулінський – зав. денним від-ням Тульчин. уч-ща] // Укр. культура. – 1991. – № 9. – С. 13-15, 38.

Виродження і відродження...: [Роздуми над пробл. виживання культури] // Камертон-ікс. – 1992. – 10 верес. – С. 4.

Культурі потрібні професіонали: [Інтерв'ю з першим заст. нач. обл. упр. культури] // Вінниччина. – 1992. – 18 верес.

Місце зустрічі змінювати не можна: [Роздуми про облмуз-драмтеатр ім. М.Садовського в його ювіл. сезон] // Камертон-ікс. – 1992. – 22 жовт. – С. 4.

Орієнтовні програми з народознавства. – Тульчин, 1992. – 64 с.

Таланти твої, Україно!: [Інтерв'ю першого заст. нач. упр. культури облдержадмін. про участь худож. колективів обл. в першому Всеукр. фест. духовн. і нац. відродж. укр. мистец.] / Розмову вів В.Руденко // Вінниччина. – 1992. – 13 листоп.

Тепер премія імені Коцюбинського – Всеукраїнська // Вінниччина. – 1992. – 15 груд.

Коли завітє сад?: [Перший заст. нач. упр. культури облдержадмін. розповідає про навч. закл. та систему підвищ. кваліфікації в галузі культури] // Камертон-ікс. – 1993. – 5 лют. – С. 2.

Будем , батьку, панувати: [Заст. нач. обл. упр. культури про святкування дня народж. Т.Шевченка в обл.] // Вінниччина. – 1993. – 6 берез.

Земні зірки на сцені: [Про виставу "Поминальна молитва" за п'єсою Г.Горіна у Вінниц. облмуздрамтеатрі ім. М.Садовського] // Вінниччина. – 1993. – 20 листоп.

Бібліотечний маркетинг // Бібліотеки і розвиток культури та духовності на Вінниччині: Матеріали конф. бібл. працівників. – Вінниця, 1993. – С. 5-8.

Краєзнавство і заклади культури: проблеми, пошуки, знахідки: [З досвіду роботи музеїв, б-к, клубів обл.] // Подільська старовина. – Вінниця, 1993. – С. 276-281.

Чарівне полотно: Казка. – Вінниця, 1993. – 12 с.

Дві казки: [Про вистави "Страшна казка про любов" та "Снігова королева" у Вінниц. облмуздрамтеатрі ім. М.Садовського] // Вінниччина. – 1994. – 14 січ.

Духовній скарбниці збагачуватись: [Підсумки роботи закладів культури обл. у 1993 р.] // Камертон-ікс. – 1994. –

20 січ. – С. 2.
Вінниця виручить... Київ: [Про плани і досягнення в галузі культури обл.] / Розмову вів В.Руденко // *Вінниччина*. – 1994. – 31 трав.
У Лопатинцях на святі Коцюбинського: [Шаргород. р-н] // *Вінниччина*. – 1994. – 24 жовт.
Бібліотека і формування культурологічного середовища села // *Сільська бібліотека: проблеми і перспективи: (Матеріали обл. наук.-практ. конф.)*. – Вінниця, 1994. – С. 5-12.

Хмари бездуховності: [Про занепад і пробл. укр. культури, в т.ч. про пробл. музею М.Коцюбинського у Вінниці] // *Вінниччина*. – 1995. – 4 лют.

Стельмахівський травень: [Свято на честь письменника М.П.Стельмаха] // *Віта*. – 1995. – 25 трав. (№ 21). – С. 2.

Вінниця – член Ліги історичних міст // *Вінниц. газ.* – 1995. – 8 черв.

Тернова дорога: [Про життя і творчість В.Стуса] // *Вінниччина*. – 1995. – 2 верес.

У Руданському була "кличальна" субота. – [Б.м., 1995]. – 4 с. – (Машинопис).

Одне діло – косити, зовсім інше – молотити: [Думка дир. Вінниц. музею М.Коцюбинського про скорочення штатів працівників культури в обл.] // *Вінниччина*. – 1996. – 30 січ.

Музей-садиба Михайла Коцюбинського / Л.Квятковська, В.Сторожук, Н.Єременко, Л.Запірченко; Відп. ред. В.Циганюк. – Вінниця: ВАТ "Віноблдрукарня", 1997. – 12 с.

Народознавчі мотиви в творчості М.Коцюбинського; Поетичне слово Коцюбинському / Співавт. Ю.П.Гуменюк. – Вінниця, 1997. – 64 с.

Нетлінний дух старовини спада хвилею з вітрин: 18 трав. – Міжнарод. день музеїв: [Розмова за "круглим столом" у ред. газ. / Л.Кароєва, В.Панкоша, Ф.Панчук, І.Безбах, В.Циганюк; Кор. В. Руденко] // Вінниччина. – 1998. – 16 трав.

Велич нації полягає у її культурі: [Перший заст. нач. обл. упр. культури про стан галузі в обл.] / Розмову вів А.Степаненко // Вінниц. газ. – 1999. – 15 квіт.

Сільські бібліотеки: [До Всеукр. дня б-к] // Вінниччина. – 1999. – 28 верес.

Библиотека– это своего рода храм, где находит приют идея великого и малого, бедного и богатого, христианина, мусульманина, иудея: [Бесіда з дир. ОУНБ ім. К.А.Тімірязєва] / Вела бесіду С.Вишневська // Новини Вінниччини. – 1999. – 18 листоп. – С. 12; Віта. – 1999. – 18 листоп. – С. 12.

Сільська бібліотека: [Виступ на наук.-практ. конф.] // Бібліотека на рубежі ХХІ століття: Матеріали обл. наук.-практ. конф. – Вінниця, 1999. – С. 51-54.

Похвальне слово бібліотекарю: [Дир. ОУНБ ім. К.А.Тімірязєва про діяльність, пробл. та перспективи б-к] / Інтерв'ю взяв А.Степаненко // Укр. культура. – 2000. – № 4. – С. 3-5.

Чи буде вінницьке диво?: [Дир. ОУНБ ім. К.А.Тімірязєва про ідею перенесення дефіцит. кн. на магніт. носії] // Вінниц. газ. – 2000. – 12 трав. – С. 11. – (Спец. вип. газ. "П'ятниця").

Нове у бібліотечній справі: [Дир. ОУНБ ім. К.А.Тімірязєва про тех. базу б-ки] // Поділ. зоря. – 2002. – 14 листоп. – С. 4.

Библиотека в інформаційному суспільстві: пошуки гармонії, шляхи трансформації: [Статті] // Культура і життя. – 2002. – 31 груд. – Із змісту: [В.Ф.Циганюк про стан інформатизації в ОУНБ ім. К.А.Тімірязєва].

Інформаційне суспільство і бібліотеки: [Виступ на наук.-практ. конф.] // Бібліотека в інформаційному суспільстві: пошуки гармонії, шляхи трансформації: Тези регіон. наук.-практ. конф. (21-22 листоп. 2002 р.). – Вінниця, 2002. – С. 28-30.

Ода бібліотекарю: [З виступу] // Бібліотека в інформаційному суспільстві: пошуки гармонії, шляхи трансформації: Тези регіон. наук.-практ. конф. (21-22 листоп. 2002 р.). – Вінниця, 2002. – С. 84-85.

"Душа і серце режисури": (Коротко про життя і творчість нар. артиста України проф. Б.Г.Шарварка) / М-во культури і мистецтв України. – [Б. м., 2002. – 28 с.].

Член журі Всеукраїнського конкурсу артистів естради
(м. Київ)

Висока нагорода за організацію урочистостей,
присвячених **ГРАМОТА** 950-літтю Печерської Лаври

Регіональна науково-практична конференція „Бібліотека в інформаційному суспільстві: пошуки гармонії, шляхи трансформації” (2002 р.) Зустріч з керівництвом області (В. Коцемиром, С. Татусяком)

Відкриття конференції

Стусівські читання „Сховатися од долі не судилось”
з участю родини В.Стуса (13.01.2003 р.)

Біля пам'ятника В. Стусу
в с. Рахнівка Гайсинського району

Сценарії

2000 секунд поряд з жінкою: Сучас. естрад. ревію за матеріалами конкурсів "Бабуся-жінка", "Мати-жінка", "Ділова жінка", "Дівчина-лідер" та "Спортивна сім'я": Сценарії. – Вінниця, 2000. – 64 с.

Соборне свято – Перемога: Сценарій святк. концерту до 55-річниці Великої Перемоги. – Вінниця, 2000. – 21 с.

"Столиця європейських залізниць": Сценарій святкування 100-річчя м.Жмеринки (серпень 2003 р.). – Жмеринка, 2003. – 67 с.

Сценарій театралізованого мітингу-реквієму, присвяченого 50-річчю Великої Перемоги. – Вінниця, 1995. – 8 с. – (Машинопис).

Сценарій свята "Роде ти наш красний". – Вінниця, 1996. – 11 с. – (Машинопис).

Сценарій святкування 400-річчя м.Тростянець (12 верес. 1998 р.). – Тростянець, 1998. – 55 с. – (Ксерокс).

Сценарій святкування 600-річчя м.Бар (8 верес. 2001р.). – Бар, 2001. – 68 с. – (Ксерокс).

Сценарій урочистостей з нагоди 500-річчя Чечельника (23 верес. 2000 р.). – Чечельник, 2000. – 30 с. – (Принтер).

Сценарний план проведення I Всеукраїнського дня працівників культури та аматорів народного мистецтва. – Вінниця, 2001. – 16 с. – (Принтер).

Про В. Циганюка

Про присвоєння переможцям соціалістичного змагання за гідну зустріч XXVII з'їзду КПРС почесних звань Української РСР [в т.ч. звання засл. прац. культури України Циганюку В.Ф. – дир. Тульчин. культ-освіт. уч-ща]: Указ Президії Верхов. Ради УРСР від 21 лют. 1986 р. // Відомості Верхов. Ради УРСР. – 1986. – № 9. – С. 165.

Касіяненко Г. Привітали ювіляра: [До 50-річчя від дня народж. В.Ф.Циганюка, першого заст. нач. упр. культури облдержадмін.] // Вінниц. газ. – 1998. – 20 черв.

Руденко В. Підприємливі бібліотекарі: [Про нову прогр. засл. прац. культури України В.Циганюка, який очолив колектив ОУНБ ім. К.А.Тімірязєва] // Подолія. – 1999. – 8 лип.

Степаненко А. Джерельна віть Сонцелюба // Вінниц. газ. – 1998. – 23 лип. – Рец. на кн.: Циганюк В., Гуменюк Ю. Народознавчі мотиви в творчості М.М.Коцюбинського. – Вінниця, 1997. – 64 с.

Степанюк О. З поглядом у майбутнє: [Розповідь про засл. прац. культури України, дир. Тульчин. культосвіт. уч-ща В.Ф.Циганюка] // Зоря комунізму. – 1988. – 24 трав.

Чухно В. Натхнення – людям: [Про дир. Тульчин. культосвіт. уч-ща – актив. пропагандиста кн. В.Циганюка] // Зоря комунізму. – 1983. – 1 жовт.

Щедрого Вам ужинку, Василю Федоровичу!: [Ювіл. урочистості в залі "Плеяда" з приводу 50-річчя від дня народж. першого заст. нач. упр. культури Вінниц. облдержадмін. В.Ф.Циганюка] / Фото В.Осьмушка // Панорама. – 1998. – 20 черв.

Відповідальність – обов'язок і право: Сесія облради слухала звіт її голови, затвердила програми і... аплодувала "Людям року": ["Людиною року" в номінації "Діяч культури і мистецтва" визнано директора обласної універсальної наукової бібліотеки ім. К.А.Тімірязєва В.Циганюка] // Сіл. вісті Вінниччини. – 2003. – 31 трав.

У робочому кабінеті зустріч з А.Левицький, В.Циганюк на інформаційній професором В.Скнар зустрічі з редакторами районних газет (ОУНБ ім. К.А. Тімірязєва, 2003 р.)

В.Циганюк – „Людина року–2002”, першого обласного конкурсу в номінації „Діяч культури і мистецтв”. Високу нагороду вручають: голова облдержадміністрації В.Коцемир, голова облради Ю.Іванов (2003 р.)

Серед переможців конкурсу „Людина року-2002”

Мистецтво – як пошук діаманта. Шукають сто чоловік, а знаходить один. Та цей один ніколи не знайшов би того діаманта, якби не шукала його сотня чоловік.

В.Солоухін

Розумна людина завжди має багатство в собі (самій).

Федр

Найвища мета, якій служить мистецтво, – служити тому, щоб люди глибше розуміли життя і більше його любили.

Р.Кент

Краса розуму викликає подив, краса душі – повагу.

І.Гете

Покликання митця – осяювати світлом глибини людської душі.

Р.Шуман

Найбільший тріумф митця – якщо він змушує мислити і відчувати тих, хто на це здатен.

Є.Делакруа

...байдужість. Я найбільше її боюся. Людей з порожніми серцями, які не люблять ні свого краю, ні рідної мови, ні співвітчизників. Вони можуть все звести нанівець...

В.Циганюк

**Василь Циганюк –
подвижник на ниві культури**

Укладачі: Г.Авраменко, О.Кізян

Вступна стаття В.Сторожук

Комп'ютерний набір Н.Дорошенко

Комп'ютерне забезпечення С.Березюк

Упорядкування, редагування матеріалу М.Спиця

Верстка, оригінал-макет Н.Спиця

Відповідальна за випуск П.Цимбалюк

Підписано до друку 11.06.2003 р. Формат 60x84

Папір офсетний. Умовн. друк. арк. 2.5.

Тираж 100 прим.

21100, Вінниця, вул. Соборна, 73.

тел. (0432) 35-71-70.

E-mail: inform@library.vn.ua

Факс (0432) 35-16-85.